

Nekaj velikega in najbo to ljubezen (10) – Smo apostoli!

Za kristjana apostolat ni preprosto naloga, za katero bi bilo potrebnih nekaj ur, niti ni neko pomembno opravilo, temveč je potreba, izvirajoča iz srca, ki je postalo »eno telo in en duh« z Gospodom.

8. Sep. 2021

Kafarnaum je kraj, kjer se začne pustolovščina, ki jo je na svetu začel Jezus Kristus. Vemo, da so vsaj štirje

od dvanajstih apostolov bili ribiči v tem mestu. »Ob stari barki [so] krpali raztrgane mreže. Gospod jim je rekel, naj hodijo za njim; in oni so *statim* – takoj, *relictis omnibus* – pustili vse, vse (!) in šli za njim ...«^[1]

Jezus tiste prve učence pokliče z besedami, s katerimi zastavi načrt, ki bo za vedno spremenil tok zgodovine: »Hodite za menoj in naredil vas bom za ribiče ljudi!« (prim. Mr 1,16-17). Ne dá jim več podrobnosti. Še naprej bodo ribiči, toda odslej bodo lovili druge vrste »rib«. Spoznali bodo druga »morja«, vendar ne bodo izgubili tega, kar so se pri svojem delu naučili. Prišli bodo dnevi, ko bo pihal ugoden veter in bo ulov obilen, prestajali pa bodo tudi manj sijajne trenutke, ko ne bodo ujeli ničesar ali pa bo ulov tako skromen, da se bodo ob vrnitvi na obrežje počutili praznih rok. Toda odločilna ne bo količina ulova oziroma tisto, kar ljudje ocenjujejo

kot uspeh ali poraz; zares pomembno je to, kar bodo postali. Jezus od vsega začetka hoče, da se zavedajo svoje nove istovetnosti, kajti ni jih sklical zgolj zato, da bi *nekaj naredili* – opravili neko lepo nalogo, nekaj izrednega –, temveč zato, da bi *bili nekdo*, ki vrši poslanstvo: biti »ribiči ljudi«.

»Vse delam zaradi evangelija«

Odgovor na božji klic preoblikuje našo istovetnost: »To [je] nov pogled na življenje,« je govoril sv.

Jožefmarija. Zavedanje, da nas sam Jezus vabi k sodelovanju pri svojem poslanstvu, v človeku vžge željo, »da svoje najplemenitejše moči posveti neki dejavnosti, ki s prakso prevzame raven službe.« Na ta način nas polagoma »poklic [...] vodi k temu, da – nezavedoma – zavzamemo v življenju položaj, ki ga bomo z navdušenjem in veseljem polni upanja ohranjali vse do

trenutka smrti. To je fenomen, ki delu dodeli pomen poslanstva.«^[2] In ta naloga, ki nas osrečuje, počasi oblikuje slog našega življenja in ravnanja, naš pogled na svet.

Msgr. Ocariz je na to spomnil na zgovoren način: »Ne opravljamo apostolata, ampak smo apostoli!«^[3] Apostolsko poslanstvo ne zavzema zgolj določenih trenutkov ali nekaterih vidikov našega osebnega življenja, temveč vpliva na vse: ima 360-stopinjski doseg. Sveti Jožefmarija je ljudi v Delu spominjal na to od vsega začetka: »Ne pozabite, otroci moji, da nismo duše, ki bi se pridružile drugim dušam zato, da bi storili nekaj dobrega. To je veliko ..., pa vendar malo. Smo apostoli, ki *izvršujejo Kristusov ukaz*.«^[4]

»Gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!« piše sv. Pavel (prim. 1 Kor 9,16-23) – to prihaja naravnost iz globine njegove duše. Za njega je ta

zagon ljubezni hkrati povabilo in dolžnost: »Če namreč oznanjam evangelij, nimam pravice, da bi se ponašal, saj je to zame nujnost.« Zato si prizadeva le za eno plačilo, ki je v tem, »da zastonj oznanja evangelij«, saj se počuti kot »služabnik vseh, da bi jih čim več pridobil«. Večkrat razkrije svoje srce: on je zadnji med apostoli, nevreden in brez zaslug, vendar je apostol. Zato zanj ni okoliščine, ki bi ne bila apostolska, in tako more zatrditi: »Vse delam zaradi evangelija.« To je njegovo predstavitevno pismo in tako opredeli samega sebe: »Pavel, služabnik Kristusa Jezusa, poklican za apostola, odbran za božji evangelij« (Rim 1,1).

Podobno tudi za kristjana apostolat ni zgolj neka »zadolžitev«, ni preprosto naloga, za katero bi bilo potrebnih nekaj ur, niti ni neko pomembno opravilo, temveč je potreba, izvirajoča iz srca, ki je

postalo »eno telo in en duh«^[5] z Gospodom, z vso njegovo Cerkvijo. Biti apostol »ni in ne more biti častni naziv, temveč na konkreten in tudi dramatičen način prevzame celoto posameznikovega bivanja«. ^[6] Včasih bomo potrebovali spodbudo sočloveka, včasih bomo povprašali za nasvet, da bi pri svojem prizadevanju za evangelizacijo presodili prav. V vsakem primeru pa vemo, da je naš klic božji dar, in zato Gospoda prosimo, naj apostolat priteka iz našega srca, kakor voda iz izvira (prim. Jn 4,14).

Sol, luč in kvas sveta

Da bi svojim učencem razložil vlogo, ki jo bodo vršili na svetu, je Gospod pogosto uporabljal prilike. »Vi ste sol zemlje, [...] vi ste luč sveta,« jim je rekel ob neki priložnosti (prim. Mt 5,13-14). Drugič jim je spregovoril o kvasu, o tem, kako že majhna količina prekvasi vse testo. Takšni

bodo namreč morali biti Jezusovi apostoli: sol, ki razveseljuje; luč, ki usmerja; kvas, ki povzroči naraščanje. In to je sv. Jožefmarija videl v apostolatu svojih hčera in sinov: »Imaš božji klic na neko konkretno pot: da si navzoč na vseh križpotjih sveta, medtem ko si sam potopljen v Boga. In da si kvas, da si sol, da si luč sveta. Da bi svetil, da bi dajal okus, da bi prinašal vzhajanje, naraščanje.«^[7]

Verniki Opus Dei, tako kot mnogi drugi običajni kristjani, opravljajo svoj apostolat sredi sveta na naraven in obziren način. Čeprav je bilo to včasih povod za nerazumevanja, se v resnici zgolj trudijo uresničevati te Gospodove prilike v svojem življenju. Sol se dejansko ne vidi, če je dobro, brez grudic primešana hrani; tako daje okusnost živilu, ki bi brez nje bilo pusto, tudi če je dobre kakovosti. Podobno velja za kvas: ta daje kruhu prostornino, ne da bi bil opažen. Luč

pa se namesti »na podstavek in sveti vsem«, vselej »pred ljudmi« (Mt 5,15-16), vendar ne usmerja pozornosti nase, ampak na tisto, kar osvetljuje. Kristjan je rad z drugimi, z njimi deli svoja hrepenenja in načrte. Še več, »počutiti se moramo nelagodno, kadar nismo – kot Kristusova sol in luč – med ljudmi«. ^[8] Ta odprtost tudi pomeni navezovati stike s tistimi, ki ne mislijo tako kot mi, v želji, da bi v srcih pustili *božjo sled*, ^[9] kakor nam bo On sam dal razumeti: včasih tako, da zanje zmolimo preprosto molitev, včasih s konkretno besedo, s prijazno gesto ...

Apostolske učinkovitosti nekega življenja ni mogoče številčno ovrednotiti. Mnogi sadovi ostanejo v senci in zanje v tem življenju ne bomo izvedeli. Kar lahko prispevamo s svoje strani, je naša vedno nova želja, da bi živeli tesno združeni z Gospodom; da bi hodili »skozi življenje kot apostoli: z božjo lučjo, z

božjo soljo. Brez strahu, naravno, toda s takšnim notranjim življenjem, tako zedinjeni z Gospodom, da bomo svetili, da bomo pregnali pokvarjenost in temo«. ^[10] Bog sam bo napravil naše napore rodovitne in ne bomo se ustavljali ob razmišljanju o naši krhkosti ali o zunanjih težavah: češ, da je naloga prevelika, da nas množice komajda razumejo, da nas je kdo začel kritizirati, da je pot težavna, da ne morem veslati proti temu vihnemu toku ...

Z lastnim pogonom

Če si ogledamo seznam dvanajsternih apostolov, nas preseneti, kako so med seboj različni ter imajo tudi zelo izstopajoče značaje. Isto se zgodi, ko pomislimo na svetnike in svetnice, ki jih je kanonizirala Cerkev. In spet je tako, ko gledamo življenja mnogih običajnih ljudi, ki hodijo za Gospodom z nevpadljivo, toda stalno predanostjo. Vsi drugačni, istočasno

pa vsi apostoli, zvesti, zaljubljeni v Gospoda.

Ko se izročimo Bogu, ne zavržemo bogastva svoje lastne osebnosti. Prav nasprotno, kajti »Gospod misli na vsakogar izmed vas kot na svojega osebnega prijatelja, ko misli na to, kaj ti želi podariti. In če ima v načrtu, da ti podari milost [...], bo to gotovo nekaj, kar te bo razveseljevalo v največji globini in te bo navduševalo bolj kot karkoli drugega na tem svetu. Ne zato, ker naj bi bilo to, kar ti daje, neka izredna ali nenavadna karizma, ampak zato, ker bo prav po tvoji meri, po meri vsega tvojega življenja.«^[11] In zaradi tega, kdor se odloči hoditi za Gospodom, z leti opazi, kako z osebnim prizadevanjem združena milost preoblikuje celo njegov značaj, tako da mu je lažje ljubiti in služiti vsem ljudem. To ni sad voluntarističnega vsiljevanja nekega ideala popolnosti, pač pa sta to vpliv in strast, ki ju v

apostolovo življenje prinaša Jezus Kristus.

Kmalu po tem, ko je bil izvoljen za prelata, so Javierja Echevarría vprašali, ali je imel svoje lastno življenje: »Ste vi lahko bili vi?« Njegov odgovor je ganljiv; to so besede nekoga, ki se ozre nazaj, v svoje življenje, in vidi, kaj je v njem storil Bog. »Da, imel sem svoje lastno življenje. Nikoli si niti v sanjah nisem predstavljal, da bi mogel svoje življenje uresničiti na tako ambiciozen način. Če bi živel po svoje, bi bila moja obzorja mnogo ožja in dosež mojega lêta mnogo krajši [...]. Kot človek svojega časa, kot kristjan in kot duhovnik, sem ambiciozno uresničena oseba. In moje srce je odprto za ves svet – po zaslugi dveh ljudi, ob katerih sem živel [sv. Jožefmarija in bl. Álvaro], dveh ljudi izjemnega duha, krščansko izjemnega duha.«^[12]

Kdor je poslan po Kristusu in mu dopusti, da prevzame krmilo njegovega življenja, ne more pozabiti, da On pričakuje *globoko svoboden* odgovor. Svoboden odgovor, ki je osvobojen predvsem naše sebičnosti, našega napuha in naše želje po blestenju; in ki je svoboden tudi zato, da lahko temu služenju posvetimo vse svoje talente, svojo iniciativnost, svojo ustvarjalnost. Zaradi tega je sv. Jožefmarija pravil, da »je ena najočitnejših značilnosti duha Opus Dei ljubezen do svobode in razumevanja«. ^[13]

Obenem pa ta svoboda ni »ravnanje v smeri osebnih kapric in odpor do kakršnihkoli pravil«, ^[14] kakor da bi vse, kar ne izvira iz nas, bila nekakšna prisila, katere bi se bilo treba znebiti. Gre namreč za to, da delujemo z istim Duhom, ki je gnal Jezusovo delovanje: »Nisem prišel iz nebes, da bi uresničil svojo voljo,

ampak voljo tistega, ki me je poslal« (Jn 6,38). Če bi apostolat obravnavali zgolj kot še eno »dejavnost« več, bi tvegali, da nas ob napotkih oseb, ki koordinirajo apostolske iniciative, prevzame utesnjenost. Nasprotno pa nekdo, ki se čuti poslanega od Gospoda, uživa ob pomoči in spodbudi, ki mu jo Bog pošilja po svojih številnih orodjih. Živeti v svobodi duha pomeni pustiti Svetemu Duhu, da nas On oblikuje in vodi ter da pri tem uporablja tudi tiste, ki jih je On postavil v našo bližino.

Svoboda duha človeka vodi, da se na takšne ali drugačne potrebe apostolskega poslanstva odziva »z lastnim pogonom«. Z lastnim pogonom, to se pravi ne s pasivnim sprejemanjem, ampak s prepričanjem, da je to *tisto*, kar Gospod od nas pričakuje v tem trenutku, kajti to je *tisto*, kar pritiče apostolom, kakršni smo. Tako bomo

v drobnih dogodkih svojega dne nenehno lahko zaznavali sveži dih Duha, ki nas žene, naj odrinemo »na globoko« (Lk 5,4), da bi skupaj z Njim nadaljevali čudovito zgodbo božje ljubezni do nas.

Če bi naše poslanstvo bilo »opravljati apostolat«, bi ga lahko pustili ob strani, kadar imamo veliko dela ali ko nastopi bolezen, ali pa bi lahko imeli tudi »apostolske počitnice«. Vendar pa »smo apostoli«! To je naše življenje. Zato bi bilo nesmiselno, če bi stopili ven na ulico, evangelizacijsko gorečnost pa pustili doma v sobi. Poslanstvo zagotovo od nas pogosto zahteva napor in potreben je pogum, da premagamo svoje strahove. Toda ta notranji upor nas ne sme vznemirjati, kajti Sveti Duh tistim, ki so mu poslušni, daje, da v njihovih srcih raste pristna spontanost in apostolska ustvarjalnost. Ko se nekdo poistoveti

z našim poslanstvom, tedaj vse postane priložnost za apostolat.

Takrat se človek začne »zavedati, da se nahaja v prednjih četah, kakor predstraža«, ^[15] in to ga spodbuja k »bedenju iz ljubezni, v napetosti [...] in prizadevnem delu«. ^[16] *Bedenje*, ki izvira iz *ljubezni* in ki zato ne pomeni tesnobe ali živčnosti. V rokah imamo nalogo, ki nas navdušuje, ki nas osrečuje in v naši okolici širi srečo. Delamo v Gospodovem vinogradu in vemo, da je to delo njegovo. Če se kdaj v dušo prikrade določen nemir ali pretirana napetost, bo to trenutek, da se približamo Njemu in mu rečemo: To počnem zate, pomagaj mi delati v miru in z gotovostjo, da vse to uresničuješ Ti.

Božja luč, ki daje toplino

Ko v priliki o veliki gostiji gospodar spozna, da so se nekateri povabljeni opravičili, ukaže služabniku, naj pripelje »uboge in pohabljene, slepe

in hrome« (Lk 14,21). Dvorana se precej zapolni, a še vedno ostane nekaj prostora. Tedaj reče služabniku: »Pojdi na pota in vzdolž ograj in prisili ljudi, naj vstopijo, da se napolni moja hiša« (Lk 14,23). »Prisili, naj vstopijo« – *compelle intrare* – tolikšno stopnjo doseže moč njegove želje.

Ukaz je neizpodbiten, kajti klic k zveličanju je namenjen vsem ljudem. Sv. Jožefmarija je ta ukaz razumel takole: »To ni fizičen sunek, marveč obilje luči, nauka; duhovna spodbuda vaše molitve in vašega dela, ki je pristno pričevanje o nauku; množica žrtev, ki jih izročate Bogu; nasmeh na vaših ustnicah, ker ste božji otroci: otroštvo, ki vas – kljub težavam v vašem življenju – navdaja z umirjeno srečo, ki jo drugi vidijo in zavidajo. Dodajte vsemu temu še svojo priljudnost in človeško simpatičnost in dobili bomo to, kar pomeni *compelle intrare*.«^[17] Ne gre torej za

to, da bi kogarkoli silili; temveč za vsakokrat novo kombinacijo molitve in prijateljstva, pričevanja in velikodušne žrtve ... za veselje, ki ga z nekom delimo, simpatijo, ki pritegne in ohranja vso svobodo.

Bog deluje »s pomočjo privlačnosti«, ^[18] duše spodbuja z veseljem in življenjskim čarom drugih kristjanov. Zato je apostolat prekipevajoča ljubezen. Srce, ki zna ljubiti, zna pritegniti: »Mi ljudi pritegnemo s srcem,« je govoril sv. Jožefmarija, »zato prosim Boga, da bi vsi imeli zelo veliko srce. Če ljubimo duše, jih bomo tudi pritegnili.« ^[19] Zares, nič ni tako privlačno kot pristna ljubezen, še zlasti v času, ko je toplina božje ljubezni za marsikoga nekaj nepoznanega. Resnično prijateljstvo je dejansko »način izvrševanja apostolata, ki ga je sveti Jožefmarija našel v evangeljskih besedilih«: ^[20] Filip je pripeljal Natanaela, Andrej je

pripeljal Petra in gotovo so morali biti dobri prijatelji tisti, ki so k Jezusu prinesli hromega, ki se ni mogel premakniti s svoje postelje.

»V kristjanu, v božjem otroku, sta prijateljstvo in ljubezen eno: božja luč, ki daje toplino.«^[21] Imeti prijatelje zahteva stalnost, osebni stik; zgled in iskreno lojalnost; pripravljenost pomagati, se medsebojno podpirati; poslušanje in empatijo – sposobnost prevzeti nase potrebe drugega. Prijateljstvo ni orodje za apostolat, ampak je apostolat sam v svojem bistvu prijateljstvo: zastonjskost, želja po življenju skupaj z drugimi. Seveda si želimo, da bi se naši prijatelji približali Gospodu, vendar smo tudi pripravljeni na to, da se to zbližanje zgodi, ko in kakor bo Bog hotel. Čeprav je razumljivo, da si apostol prizadeva za dobre rezultate svojega dela in da ocenjuje, kakšen vpliv na druge ima njegovo prizadevanje, pa

nikdar ne sme pozabiti, da so apostoli ostali z Jezusom tudi takrat, ko so skoraj vsi drugi odšli (prim. Jn 6,66-69). Čez čas bodo že prišli tudi sadovi (prim. Apd 2,37-41).

Nekoč je neki mladenič vprašal svetega Jožefmarija: »Oče, kaj moramo storiti, da bi zažvižgalo^[22] mnogo ljudi?« Sv. Jožefmarija mu je brž odvrnil: »Veliko molitve, zvesto prijateljstvo in spoštovanje svobode.« Mladeniču se je odgovor zdel nekako skromen in je dodal: »Ampak, oče, ali ne bo na ta način šlo prepočasi?« »Ne, kajti poklic je nadnaraven,« je odgovoril sv. Jožefmarija ter pri tem podaljšal vsak zlog. »Dovolj je bil trenutek, da je Savel postal Pavel. Potem tri dni molitve in spremenil se je v strastnega Jezusovega apostola.«^[23]

Bog je tisti, ki kliče, in Sveti Duh je tisti, ki nagiba srce. Apostol svoje prijatelje spremlja z molitvijo in

žrtvijo, brez vznemirjanja, kadar so njegovi predlogi zavrtnjeni, in brez razburjanja, kadar si kdo ne pusti pomagati. Pravi prijatelj se opira na tisto, kar je v sočloveku trdno, da bi mu pomagal rasti. Marsikdaj se vzdrži tega, da bi kritiziral njegove odločitve; ve, kdaj je treba molčati in kdaj je treba »pritisniti« na drug način, ne da bi to drugemu postalo obremenjujoče, brez očitanja. Osredotoča se na zaupanje in zavezanost temu, kar je v vsakem posamezniku najboljše. Tako ravna Bog in tako hoče, da ravnajo njegovi otroci.

Ne da bi postali nadležni, bomo z nasmejanim obrazom znali ljudem na uho šepniti primerno besedo, tako kot je delal tudi Gospod. In brez prestanka bomo v sebi gojili živo željo, da bi ga spoznalo mnogo ljudi: »Ko ti in jaz, ko božji otroci gledamo ljudi, moramo misliti na duše: To je duša, si moramo reči, ki ji je treba

pomagati; duša, ki jo je treba
razumeti; duša, s katero je treba
živeti; duša, ki jo je treba rešiti.«^[24]

José Manuel Antuña

[1] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 356.

[2] Sv. Jožefmarija, *Pismo 9. 1. 1932*,
št. 9.

[3] F. Ocáriz, *Pismo*, 14. 2. 2017, št. 9.

[4] *Navodilo 19. 3. 1934*, št. 27 (ležeči
tisk je del izvirnika).

[5] *Rimski misal*, 3. evharistična
molitev.

[6] Benedikt XVI., *Avdienza*, 10. 9.
2008.

[7] Sv. Jožefmarija, *Zapiski z*
meditacije, april 1955.

[8] Sv. Jožefmarija, *Na samem z Bogom (A solas con Dios)*, št. 273.

[9] Prim. Javier Echevarría, Homilija, 5. 9. 2010.

[10] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 969.

[11] Frančišek, apost. spod. *Christus vivit* (25. 3. 2019), št. 287.

[12] Pogovor P. Urbano s Javierjem Echevarría, *Época*, 20. 4. 1994.

[13] Sv. Jožefmarija, *Pismo 31. 5. 1954*, št. 22.

[14] F. Ocáriz, *Pismo*, 9. 1. 2018, št. 5.

[15] Sv. Jožefmarija, *Pismo 31. 5. 1954*, št. 16.

[16] Prav tam.

[17] Sv. Jožefmarija, *Pismo 24. 10. 1942*, št. 9; prim. *Božji prijatelji*, št. 37.

[18] Benedikt XVI., Homilija, 13. 5. 2007; Frančišek, Homilija, 3. 5. 2018.

[19] Sv. Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 10. 5. 1967.

[20] F. Ocáriz, Pismo, 14. 2. 2017, št. 9.

[21] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 565.

[22] V madridskem pogovornem jeziku iz sredine prejšnjega stoletja je *zažvižgati* (pitar) pomenilo dobro delovati. Sv. Jožefmarija je s tem izrazom označeval trenutek, ko nekdo zaprosi za sprejem v Opus Dei. Odtlej se je ta beseda v Delu ustalila kot del domače govorice.

[23] Sv. Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 24. 4. 1967.

[24] Sv. Jožefmarija, Meditacija, 25. 2. 1963.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-
velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-10-smo-
apostoli/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-10-smo-apostoli/) (7. Avg. 2025)